

Sygn. akt IV CSK 373/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa B. T.
przeciwko Województwu [...] - [...] Agencji Wspierania Przedsiębiorczości w L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący B. T. powołał się na istotne zagadnienia prawne, wyrażające się w dwóch pytaniach – po pierwsze, czy determinantem udzielenia dofinansowania jest brak powiązań między przedsiębiorcami, czy też posiadanie przez wnioskodawcę statusu mikroprzedsiębiorcy weryfikowanego przez liczbę osób zatrudnionych i przychodów przedsiębiorców powiązanych z beneficjentem, po drugie - czy dokonanie zakupów od podmiotów powiązanych spełniających warunki bycia mikroprzedsiębiorcą samo w sobie jest naruszeniem zasady konkurencyjności.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, powołanie się w skardze kasacyjnej na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, tak, aby jego rozstrzygnięcie mogło uzyskać ogólnejsze znaczenie, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen i możliwych wariantów interpretacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01,

OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl. i z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Pytania sformułowane przez skarżącego nie odpowiadały tym wymaganiom nawet w minimalnym zakresie, a tym samym nie pozwalały na stwierdzenie istnienia powołanej przyczyny kasacyjnej. Stanowiły one w istocie jedynie pozór zagadnienia prawnego, wyrażający *de facto* stanowisko skarżącego co do kwestii prawnych, które w jego ocenie są konieczne do rozstrzygnięcia skargi. Ponadto, we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odniesiono się do żadnych konkretnych przepisów prawa ani nie przytoczono motywów, które uzasadniałyby wagę przedstawionych pytań z perspektywy publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Wniosek nie obejmował również argumentacji, która mogłaby przemawiać za możliwymi wariantami ich rozstrzygnięcia, odwołującej się do poglądów piśmiennictwa lub judykatury.

Podkreślenia wymagało zarazem, że jak wynika z art. 398⁴ § 2 i art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie stanowią konstrukcyjnie odrębne wymagania skargi kasacyjnej. Łączy się to z odmiennym celem tych elementów skargi, o ile bowiem wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania ma uzasadniać jej merytoryczne rozpoznanie z uwzględnieniem jej szczególnych publicznoprawnych funkcji, o tyle uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej służy wykazaniu zasadności jej zarzutów. W konsekwencji, ocena podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia ma zawsze wtórny charakter i jest warunkowana uprzednim pozytywnym rozstrzygnięciem w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie jest tym samym rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentów na rzecz istnienia przyczyn kasacyjnych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, jeżeli skarżący zaniechał ich przedstawienia we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, niepubl., z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl. i z dnia 7 grudnia 2018 r., II CSK 309/18, niepubl.).

W tym stanie rzeczy jedynie ubocznie należało zwrócić uwagę, że w skardze kasacyjnej istotną część uzasadnienia poświęcono podważaniu oceny dowodów i ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Niedopuszczalne jest również oparcie skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustaleń faktycznych i oceny dowodów, co w szczególności dotyczy - sformułowanego w *petitum* skargi - zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (art. 398³ § 3 k.p.c.; por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, OSNC-ZD 2009, nr C, poz. 66, z dnia 9 października 2014 r., I CSK 544/14, OSNC-ZD 2016, nr A, poz. 4, z dnia 23 czerwca 2016 r., V CSK 536/15, niepubl. i z dnia 13 kwietnia 2017 r., I CSK 93/17, niepubl. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2014 r., I UK 397/13, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 i art. 102 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.